

TALİMATNÂME

HİLÂFET DEVLETİ MENSUPLARININ DİKKATİNE!..

Merhum Halife'miz tarafından 29 Ramazan 1412'ye tekabül eden (1 Nisan 1992) yılında kaleme alınan ve Ümmet-i Muhammed Gazetesi'nin 58. sayısında "Talimatnâme" başlığı altında neşredilen bu yazı, aynen bugün de geçerlidir. Bütün mensuplarımız bu tâlimata uyacaklardır.

Bu talimata uyacaklar:

- Bölge emirleri,
- Bölge gençlik emirleri,
- Cemaat emirleri,
- Cemaat gençlik emirleri,
- Hocalar,
- Hanım hocalar,
- Talebeler ve
- Tüm cemaat!..

M. Metin Müftüoğlu (Kaplan)
Emîr'ül-Mü'minîn ve Halîfet'ül-Müslimîn
12 C. Ahir 1417
(24 Ekim 1996)

değişiyor; şahsî garaz ve menfaatleri ağır basıyor; Zira onun gayesi dava değil; şöhret veya menfaattir! Bunları bulamadı mı, yüz seksen derece dönüş yapar, hatta kemalistlerle birleşir (yazının sonuna bakınız!), dinini de vicdanını da artık düşünmez; büyüklerine ve amirlerine itaat etmez. Zira, onda itaat anlayışı da yanlıştır; İslam'ın itaatından uzaktır. O zanneder ki, itaat demek, kendi arzusuna uygun olarak verilen emirlere veya

İslam her yönüyle bir nizamdır ve her şeyi düzene koymuştur; gelişi-güzel bir şey bırakmamıştır. Nizamını, kısmen de olsa, insan kafasına bırakmamıştır. Usulünü de furuunu da kendisi teahhüd etmiş ve bildirmiştir.

Dinin diğer bölümlerini bir ölçüye, bir düzene koyduğu gibi, devlet ve cemiyet hayatını da, kuruluş ve icraatını da yerine oturtmuştur. Hatta üç kişi bir yolculuğa çıkar, bir kır gezisine giderse, içlerinden birini kendilerine emir seçmelerini, diğerlerinin de onun emrine girmelerini emir ve tavsiye etmiştir. Alınacak kararların müzakere ve istişareden sonra, parmak sayısına, yani çoğunluğa değil, emire bırakmıştır.

Biz de, teşkilat olarak bu usul ve bu tavsiyeye uymak zorundayız:

Emiri belli, maiyeti belli, me'muru bellidir. Ve aralarındaki münasebetler bellidir: „**Emirden adalet, memurdan itaattir!**“

Demek oluyor ki, cemiyet hayatının rabtı ve zabtı, huzur ve sükûnu, terakki ve tealisî; adalet ve itaat mekanizmalarının iyi çalışmasına bağlıdır ve buna aynı zamanda „**Disiplin**“ denir. Aksi halde o kuruluş cemaat olmaz; anarşi olur.

Görev ve görevden alma:

İslam'da verilen görev daimidir; hayat kayd ve şartıyla: Görevde kalmanın belli bir süresi yoktur. Ehil bir kimseye görev verme, istişareden sonra verilir ve yine gerektiğinde, istişareden sonra alınır. Bu, geneldir. Bazı zaman ve bazı hallerde özellik arzeden tayin ve azillerde özel müşavirlerle yetinilir ve hatta hiç kimse ile istişare etmeden emir karar verir. Zira bütün sorumluluk emire aittir. Üstelik, öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, adam akşamdan sabaha

konan yasaklara uyduğu takdirde itaat edilir; yoksa reddedilir. Hele hele emirinin bir hatasını gördü mü onu büyütür, büyüttükçe büyütür. Üstelik gelip yüzüne söylemez, ötede beride çeker uzatır, beş paralık etmeye çalışır. Kendisinden yazılı cevap isterseniz, ona yanaşmaz. Niye yanaşmaz? Çünkü, yazı esastır. Bir kere yazdı mı, artık onu geri alamaz, hile ve yalan da katamaz. Çünkü onun sermayesi zaten yalandır, abartmadır; habbeyi kubbe yapmaktır!..

Keza onda şahsiyet olmadığından ve Allah korkusu da bulunmadığından, kendi gibi zayıf iradeli ve hafif düşünceli kimseleri arar bulur, yalan ve iftiradan korkmaz ve bu suretle etrafına bir takım çapulcuları toplar ve işi kavgaya kadar götürür: Fakat siz utanırsınız, o utanmaz. Getirildiği makamdan bir türlü ayrılmaz; artık onu ayırmanız mümkün değildir. Ona dersiniz:

„Arkadaş niye ayrılmıyorsun? Sebep ne? Bunda bir menfaat varsa biraz da başkaları menfaatlensin; yorulma varsa biraz da başkaları yorulsun! Alışmaksa biraz da başkaları, hele hele gençler alışsın! Senin başındaki amirin öyle istiyor. Çünkü sorumlu o! İşin başında o, hesab verecek o!.. Esasen sende ilim de yok! Emir in aylardır, hatta senelerdir, sana Arapça okuyun; bantlar doldurulmuş, sütunlar yazılmış, kitaplar gösterilmiş; fakat sen hâlâ Allah rızası için iki satır ezberlemedin! Kendin bellemedin yetmedi, bellemek isteyenlere destek olmadın, köstek olma yoluna girdin! Bunun hesabını teneşire çıkınca nasıl vereceksin, sanma ki, o günler uzakta! İlimden kaçanın, akıbeti korkunçtur. Aklını başına al, tevbe ve istiğfar et, itaatkâr ol! Rahat eder dünya ve ahiret saadetine tekrar

kavuşursun!..“

Görevden alma sebepleri:

1- Ölüm; 2- Görevini aksatan hastalıklar veya sakatlıklar; 3- Su-i istimal halleri; 4- Ehliyetini ve kabiliyetini kaybetme hali; Emir'ine itaatsızlıkta ısrar etme hali.

Not: İtaatsızlık halinde kişi üç sefer yazılı veya sözlü uyarılır; dördüncü sefer görevinden alınır!

Ceza-i müeyyideler:

Görevden alındığı halde kabul etmezse ne olur? 1- Sözlü ve yazılı olarak uyarılır; İtaat etmediği, yakın çevresine duyurulmak suretiyle teşhir edilir; Hâlâ da kendine gelmezse uzak çevresine ve tüm teşkilata ve hatta basına kadar durumu intikal ettirilir. Yine hizaya gelmezse, son çare olarak resmi çevreye intikal ettirme artık kaçınılmaz olur ve caiz olur. Çünkü artık ümmetin hukuku bahis mevzuudur.

Aslolan hizmet ciddiyeti:

Mühim olan hizmettir. Hizmet de elbette usulüne uygun olacaktır. Yoksa her aklına esen; aklına göre göre, heva ve hevesine göre değil, şahsi menfaat ve arzusuna göre değil; bir haksızlık, bir adaletsizlik görüldüğü ve itaatsızlık müşahede edildiği takdirde taraflar için dedikodusunu yapmak, yalan-iftira, karalama değil; mertçe ve usulüne uygun bir şekilde delil ve kaynaklara istinad ederek yazıya intikal ettirilir; yazılı talepte bulunulur.

İşte; şeriat'a bağlı, iyi niyetli ve haklı şeriat mensubu kardeşimize düşen ve yakışan da budur.

Takib:

Vazifesinde ihmali görülenler yazılı olarak takib edilmelidir. Ve bu, aynı zamanda bir görevdir. Binaenaleyh, kimse darılmıyacak ve kırılmıyacaktır ve küsmiyecektir. Ve hatta dava ile ilgili hususlarda nazlanma ve nazlı olma yoktur, dostluk ve ahbablık yoktur. Zira dostluk başka, hizmet başkadır.

Şayet hizmete ısınamıyorsa:

Cemaatin kuruluş ve icraatı hakkında tereddüt ve şüpheleri varsa ve ümitsiz ise ve bir türlü ısınamıyorsa yazılı ve müdellel uyarılarda bulunduğu halde, fayda vermiyorsa meratib-i silsileye göre şikâyetini yapar ve son mercie de başvurur ve şayet oradan da netice alamazsa ve yapılan hatalar kesin küfre götürmüyorsa, yine de o kuruluşun içinden ayrılamaz; sabır ve sebat eder. İşte ayet ve hadis-i şerif'ler:

„Ey iman etmiş olanlar! Allah'a itaat edin, Peygamber'e itaat edin ve sizden olan emirlerinize de itaat edin. Bir şeyde aranızda anlaşmazlık çıkarsa onu Allah ve Resulü'ne götürün, eğer Allah ve ahirete inanıyorsanız. (Böyle yapın) böyle yapmanız daha hayırlı ve tevil yönünden daha güzeldir.“ (Nisa, 59)

Allah Resulü şöyle buyurur:

1- „Kim bana itaat ederse o Allah'a itaat etmiştir, kim bana isyan ederse o Allah'a isyan etmiştir. Emirime itaat eden bana itaat etmiştir. Emirime

karşı gelen bana karşı gelmiştir.“ (Müslim)

2- „Resulullah (s.a.v.) bizi davet etti. Biz de kendisine beyat ettik. Bizden aldığı sözler arasında: Neşatlı (sevinçli) zamanımızda, kederli zamanımızda, darlığımızda, varlığımızda, üzerimize (başkaları) tercih yapıldığında dinleyip itaat etmeye ve emirlik hususunda ehil olanlarla kavga etmiyeceğimize dair aldığı beyatta vardı. Ancak hakkında elinizde Allah'tan bir hüccet (kesin delil) bulunan aşikâr bir küfür görürseniz o başka!“ dedi. (Müslim)

3- „Müslüman bir kimseye sevdiği, sevmediği (her) hususta emirini dinleyip itaat etmek gerekir ki, kendisine masiyet (günah) emredile! Meğer ki, masiyet emredilirse ne dinlemek vardır, ne de itaat vardır, buyurmuşlar.“ (Müslim)

4- „Bir kimse emirinden hoşlanmadığı bir şey görürse sabretsin! Zira her kim cemaatten bir karış ayrılır da ölürse, bu bir cahiliyyet ölümüdür, buyurdular.“ (Müslim -Bütün bu hadisler Müslim'in emaret bahsinde)

Bu ayet ve bu hadislerin ışığında tam bir cesaretle söyleyebiliriz ki;

1- Başınızdaki emirimize itaat edeceksiniz. Ya itaat edeceksiniz, ya da gölge olmayacaksınız. Bir üçüncü şıkkı yoktur. Olsa olsa münafıklık olur. Ve kendi de bu teşkilatın içinde artık duramaz. Zira temiz su murdarlık götürmez.

2- Şayet aramızda ihtilaf varsa, onu Kitab'a ve sünnet'e götürmüşüzdür, delil ve kaynaklarını göstermişizdir. Hâlâ da ayrılık ve gayrılık devam ediyorsa, artık bunun izahı yoktur. Olsa olsa kaynağı iç marazdır.

3- Başınızdaki on senedir, denenmiş bir emiriniz vardır: Davayı ve metodu da isabetli seçmiştir. Taviz vermemiştir; fetvalarında ve tesbitlerinde kayde değer bir hatası görülmemiştir. Mala da harisliği yoktur. Sizden ücretde istememiştir. Ölüm korkusunu da atmıştır; Allah'tan başkasından korkmamıştır. „Tevhid'e evet, şirke hayır!“ demiştir. Günün Türkiye'sinin ve dünyasının (demokrasi ve Hübel) putlarını tanıtmıştır. Bütün bir insanlığa hitab etmiş; ırk, renk, dil, farkı tanımamıştır. „Kaynak Kur'an, örnek Peygamber“ demiştir. Ehl-i Sünnet'e bağlı kalmıştır ve diğer İslamî mezheplere Ehl-i Sünnet'in gözüyle bakmış, onları tekfir etme yoluna gitmemiştir. Ve nihayet bütün peygamberlerin müşterek tebliğ ve telkinlerinin çizgisini takib etmiş ve onların dediğini tekrar etmekten başka bir şey yapmamıştır. Ne demiş Allah Resulleri (salât ve selam üzerlerine olsun!):

„Allah'tan korkun (O'na karşı gelmekten sakının)! Bizler sizlere gönderilmiş peygamberleriz ve bize itaat edin; biz sizden ücret (mal-mülk) istemeyiz! Bizim ücretimiz âlemlerin Rabb'i Allah'a aittir. Ey bizim kavmimiz! İbadetinizi Allah'a yapınız! Sizin için O'ndan başka ilah yoktur. Ben, sizin üzerinize büyük bir günün azabının gelmesinden korkuyorum;

Kanun koyma yetkisi O'na mahsustur. Zira bütün bir mükevvenat O'nundur ve O yaratmıştır!..“

İşte peygamberlerin davaları uğrunda müşterek sözleri bunlardır ve bunları açık, net ve kesin olarak söylemişler ve tebliğ etmişlerdir.

İşte siz de ve dünya da şahittir ki, Hazreti Muhammed'in varisi makamında bir ümmet olarak, bunların bir mislini tekrar ediyor, tebliğ ve telkin ediyoruz; ettim ve Rabb'immin nusret ve inayetiyle etmeye de devam edeceğiz! Sizler de, dost-düşman bütün bir dünya da buna şahit olsun!..

Binaenaleyh, bizi dinlemek ve bize itaat etmek zorundasınız ve karşı çıkamazsınız ve itaatsızlık edemezsiniz. Size görev verilmedi veya göreviniz elinizden alındı diye isyan edemezsiniz, kırılıp darılamazsınız, çekip gidemezsiniz!..

Hoca'nın hataları olmaz mı? Kendisinden kerih gördüğünüz şey veya hoşunuza gitmiyen bir şey südür etmez mi? Allah Resul'lerinden de bazı zelle ve hatalar, mâsum oldukları halde, südür etmedi mi? Allah düzeltmedi mi? Siz de bizim hatalarımızı delile müstenid tashih ettiniz de biz düzeltmedik mi? Yazı yazdınız da, basına verdiniz de biz cevap vermedik mi? Veya kabul etmedik mi?

Daha ne istiyorsunuz ve kimin gelmesini bekliyorsunuz? Bu hareketin dışında yüzde yüz isabetli bir hareket var mı veya gelecek mi? Bu suallere evet diyebilir misiniz? Diyebilirsiniz, işte meydan buyurun; basının sütunlarında cevaplarınızı görmek ve okumak isteriz!..

O halde Allah size bir nimet vermiştir: Sağlam bir hareket, sağlam bir metod, sağlam bir mesul, sağlam bir cemaat, sağlam bir istikbal, sağlam bir ibadet ve nihayet tavizsiz sağlam bir hizmet!..

Binaenaleyh, bu kadar bir nimet önünüzde ve elinizde var iken, size ne oluyor? Vay Hoca bana görev vermedi! Vay Hoca beni görevden aldı! Vay Hoca beni harcadı! Vay Hoca bana para vermedi! Vay Hoca benim istediğim adamı tayin etmedi! Vay Hoca bana yazı yazdı! Vay Hoca benden yazılı cevap istedi! Vay Hoca beni mahkeme etmedi! Vay Hoca kadı tayin etmedi! Vay Hoca benim hoşlanmadığım adamı tayin etti! Vay Hoca bana ticari faaliyetten vermedi! Vay Hoca benim evime misafir olmadı!..

Başlar hücumlar:

İşte bu sözleri söyleyen ve ortalığı velveleye verenlerin sayıları bir avuç olmakla beraber nefis yapan, makam düşkünü, zayıf iradeli, münafık alametli kişilerdir ki, bakınız daha neler söylerler:

„Öyleyse ben de yapacağımı bilirim: Hoca'nın aleyhinde konuşurum, aleyhinde kampanyalar açarım, her gittiğim yerde, aleyhinde propaganda yaparım, toplantılar tertip ederim: Bu hoca „**Lider olamaz**“ derim, Hoca adam kayırıyor, derim, şeriat'a uysun uymasım ağzıma geleni konuşurum; hesap vermiyor derim, istişare yapmıyor derim, Hoca sert konuşuyor, yanında adam, camiide cemaat kalmadı,

derim. Hoca sık sık puttan bahsediyor, sanki mevzu kalmamış gibi derim, benim ahbab ve akrabalarımın işini hoca görmezse ben de onun tertip ettiği toplantılara gitmem ve talep ettiğim yardımlara herkes verse de ben vermem, der; Hoca'nın yanında adam kalmadı ve falan ve filan da giderse siz şaşmayın, der ve bu arada münafıkların da Peygamber'in yanından ayrılıp gittiklerini unutarak Hoca'nın yanında adam kalmadı, yakında falanlar da giderse şaşmayın der ve daha neler neler der!..“

Bunlarda samimiyet var mı?

Bunlarda azcık samimiyet ve ihlas olsaydı, emir hakkında bu kabil meseleleri mevzuu edip gündemi meşgul etmezlerdi. Kaldı ki, ehl-i küfrün İslam'ı boğmak istediği bir devirde! Kaldı ki, Anadolu ve dünyanın insanlığının İslam'ın tebliğ ve telkinin hava ve sudan daha fazla İslam'ın tebliğine muhtaç olduğu bir devirde! Mezkûr ayet ve hadislerin bu kadar musamahası karşısında basit şeyleri, yalan ve yanlış şeyleri gündeme getirip ortalığı velveleye vermenin ve insanımızı meşgul etmenin manasını siz ne ile izah edersiniz? Bunların yaptıkları haram değil midir? Ve bunların yaptıkları en azından mühimmi ehemme tercih değil midir ve bunların yaptıkları kendi şahsî şöhret ve menfaatlerini ön plana almak değil midir?..

Binaenaleyh, böyleleri karşınıza çıktığında bunlara sadece: „**Fazla konuşup bizi meşgul etme! Bir şey biliyorsan fetvasını al da gazetelerde neşret! İşte o kadar!**“

Bir ayet mealı:

„**De ki: Allah'a itaat edin, Peygamber'e de itaat edin! Eğer yine de yüz çevirirseniz, artık onun sorumluluğu artık kendisine yüklenir, sizin sorumluluğunuz da size yüklenir. Eğer ona itaat ederseniz, hidayet bulmuş olursunuz. Peygamber'e düşen ancak açık tebliğdir.**“ (Nur, 54)

İlimsiz ehliyet olmaz:

İdareci kadroda ehliyet şarttır. Kur'an: „**Emaneti ehline verin!**“ diye emretmektedir. Ehliyeti teşkil eden unsurlardan biri de ilimdir; şeriat'ı bilmektir. Ulum-i Arabiyye'yi ve Ulum-i Şer'iyye'yi tahsil etmektir. Ulum-i Arabiyye ise „**Nasara-yensuru**“ ile başlar. Bu olmadan Kur'an dili öğrenilmez!..

Bu hususta yeteri kadar neşriyat yapılmıştır. İdarî kadroda olduğu halde hiç başlamayanlar olduğu gibi, mevcut bilgisiyle yetinip ve sağa sola kaytarıp yerinde sayan ve ilerleme kaydetmeyen, kötü örnek olan, daha önceki gençlik başkanının yaptığı gibi Ulum-i Arabiyye'ye lüzum görmeyenler de vardır. Bunların yer değişmesi kaçınılmazdır. Zira ilimden kaçanların idarede varlığı o teşkilatın kıyametini koparır. (Hadis-i şerif'ten mülhemdir.)

Bu kabil kardeşleri daha ne zamana kadar uyarmamız lazımdır? Başlamadıkları takdirde görevleri kendilerinden alınıp ilme çalışanlara verilecektir. Ve bundan kimse darılmıyacak,

kırılmıyacak ve dedikodusunu yapmayacaktır. Suçu kendinde bulup kimseye ne şikâyet edecek ne de dert yanıp fitne çıkartmaya çalışmayacaktır ve teşkilata bağlı, candan inanmış hiç kimse de bunlardan yana olmayacak ve olamayacaktır, günahdır ve zulümdür ve aynı zamanda Allah davasına ihanettir.

Takvasız ehliyet olmaz:

Görevliler takva ehli olmalıdır:

İlim ile amel, ahlak ile kıyafet takva ehli olmanın feyz ve ilham kaynağıdır. Nitekim Allah öyle buyurur:

„**Takva ehli olursanız (Allah size yardım eder) ve size ilim öğretir.**“ Allah Resulü (s.a.v.)’de şöyle buyurur:

„**Bir kimse bildiği ile amel ederse, Allah ona bilmediklerini varis kılar.**“ Yani kısa zamanda ve yorulmadan Allah ona ilim tahsilini müyesser kılar.

Genelde hep yazılı:

Bundan böyle genel merkez ve taşra olsun, bölge ve mahalli idareler olsun, haberleşme, emir ve talimatlar, rica ve arzlar genelde hep yazışma ile olacaktır. Çünkü, teşkilatta ve resmiyette yazı esastır ve bunun fetvası da neşredilmiştir. Ve çünkü; dosyalama ancak yazışma yoluyla olur, unutmamak ancak yazışma yoluyla olur, arşivleme ancak yazışma yoluyla olur ve nihayet tarihe belgeler takdim etme ancak yazışma yoluyla olur ve yine haklıları haksızlardan ayırmak ancak yazışma yoluyla olur!

Üç esas:

Teşkilatta üç şey ana direktir:

1- Te’lifül Kulüb: Yani teşkilat mensublarının birbirini sevmesi ve kalblerinin birbirleriyle ülfet ve mehabbet etmesi. Zira birbirine sevgi ve saygı duymayan bir teşkilata Allah yardım etmez. Böyleleri idari kadrodan mutlaka ayıklanmalıdır.

2- İctima’ül Kelime: Söz birliği, ağız birliği. Yani teşkilatın başındaki ne konuşuyorsa ve nasıl konuşuyorsa en uçtaki de öyle konuşmalı veya hiç olmazsa susmalıdır. Zira birbirini tutmayan konuşmalar olursa o teşkilat olmaz, o anarşi olur. Allah böyle teşkilata da yardım etmez. Çünkü bu Allah’ın istediği bir cemaat değildir. Böylelerini de en azından idarî kadrodan ayırmak lazımdır.

3- İslah-ı beyn: Şayet fertler veya gruplar arasında bir anlaşmazlık, bir sürtüşme çıktı mı, bunu görenler seyirci kalmamalı, taraf tutmamalı ve hemen araya girip onları sulh etmeli ve barıştırmalıdır. Bu da aynı zamanda Kur’an’ın bir emri, Allah Resulü’nün sünnetidir:

„... **Allah’tan korkunuz ve aranızı düzeltiniz, Allah ve Resulü’ne itaat ediniz, eğer mü’minseniz.**“ (Enfal, 1)

Bu hususta daha fazla bilgi edinmek isteyenler „**Mensublarımıza Tavsiyeler**“ başlıklı yazıyı bulmalı ve dosyasına koymalıdır.

1- Görevden alma harcama demek değildir:

Görevini yapmayanları görevden alma demek, onları harcama demek değildir. Tersine değerlendirme ve

koruma demektir; kendisini de korumaktır, yani günahıtan korumaktır; daha fazla günaha girmesin diye. Teşkilatı korumaktır; teşkilat böyle tenbellerin ve beceriksizlerin yüzünden geriler, en azından yerinde sayar ve bir ilerleme kaydedemez...

2- Talimatları dosyalamada veya bu talimatlara göre amel ve icraat yapmada ihmali görülenler mesul tutulurlar. Uyarmalara rağmen ihmalinde ısrar edenler cezalandırma yoluna gidilip görevi bir başkasına devredilir.

3- İşte bunlara disiplin denir, nizam ve intizam denir. Bunlara herkes uyacaktır ve uymalıdır. Yoksa bazılarının yaptığı gibi hem disipline uymaz, hem de disiplinsizlikten şikayetçi olur, görevden alındığı takdirde yaygaralar koparır, ortalığı velleveye verir, fitne çıkarır... Böylelerini kimse müdafaa etmemeli. Zira bunlarda hayır yoktur; siz onu savunduğunuz takdirde şımarır, zulmünü artırdıkça artırır ve siz de zalim olursunuz ve şu ayetin şümülüne girersiniz:

„**(Zalimlere yardımcı olmak, onları desteklemek şöyle dursun) en ufak meyille meyletmeyin, sonra size ateş çarpar ve Allah’tan başka ne bir dost bulabilirsiniz ve ne de bir yardımcı.**“ (Hud, 113)

Not: Etrafımda kimse kalmazsa;

Bu hareket, hak bir harekettir ve hak olduğuna yüzde yüz inanmaktayım. Binaenaleyh, bu insanlar beni terketmeler, yani ta baştan itibaren söylediğim ve yazdığım gibi sağımda ve solumda, önümde ve arkamda kimse kalmazsa, yine ben bu davadan vazgeçmem ve geçmem. Ve bütün bunları söylerken de her yönüyle tenkide açık olduğumuzu, dost-düşman bütün bir dünyaya ilan etmekteyim!..

Tasvib ve tenkide arz:

Bu, bir talimat ve bir nizamnamedir. Eksikliği hatası olabilir. Fotokopileri çekilip hususiyle idareci kardeşler bunları dosyalıyacaklar ve hizmetleri bu esaslara göre yürüteceklerdir. Binaenaleyh, teşkilat mensubu kardeşlerimiz, bu ve benzeri ve hususiyle „**İslam’ın devlet (veya cemaat) çatısı**“ başlığını taşıyan yazıları okusun, bir daha okusun ve bir daha okusun da şayet bir hatasını görürse yazılı olarak onbeş gün içinde merkeze göndersin! Kendilerinden memnun ve müteşekkire oluruz.

Cemaleddin Hocağlu (Kaplan) -Rh.a.- Emir’ül-Mü’minin ve Halîfet’ül-Müslimîn

Ümmet-i Muhammed Gazetesi, Sayı: 58,
29 Ramazan 1412 (1 Nisan 1992)

Hilâfet Devleti

Neusser Str. 418, 50733 Köln, Almanya

Tlf.: +49/(0)221/976553-0 Faks: +49/(0)221/976553-6

İnternet adresimiz:

<http://www.hilafet.org> ve <http://www.hilafet.de>

Faksla Bildiri Çağırma Servisi: +49/(0)30/20177000-6